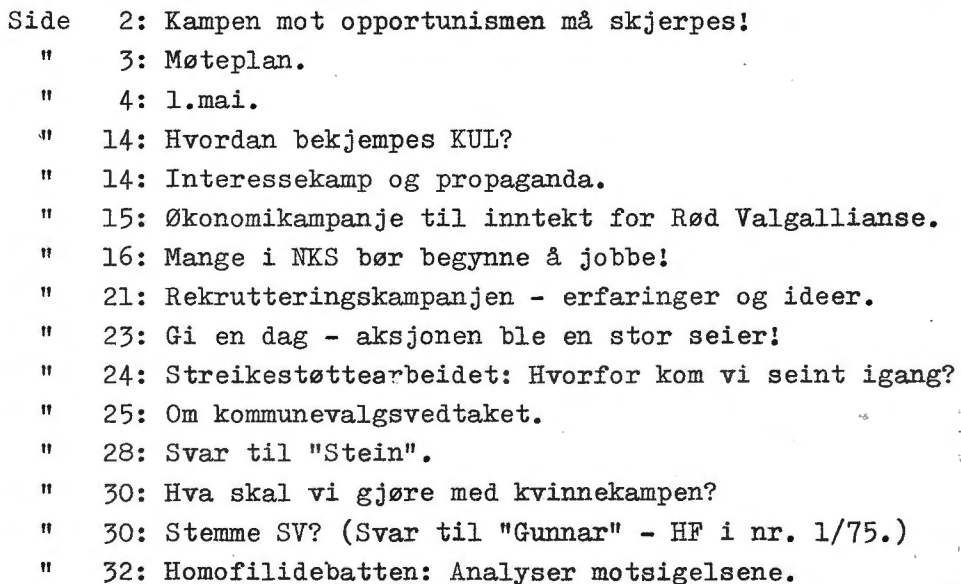

Nr. 2/75.

Kampen mot opportunismen må skjerpes!

Styrkinga av den progressive studentbevegelsen de siste åra har gjort det mer nødvendig enn noen gang å ta alvorlig på kampen mot alle opportunistiske strømninger som vil lede studentbevegelsen på avveier. Vi bekjemper ikke opportunismen fordi den har mange "feil og utilstrekkeligheter" eller for å framheve oss sjøl, men fordi opportunismen uunngåelig vil føre til nederlag for folket i dagskampen og i kampen for sosialismen. Å innta en forsonlig holdning til opportunismen er derfor det samme som å forsone seg med retninger som ikke er i folkets, men i monopolkapitalens interesser.

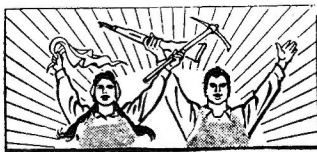
Lenin sier: "En av de nødvendige betingelser for å gjøre arbeiderklassen i stand til å seire, er den langvarige, resolute og nådeløse kampen mot opportunisme, reformisme, sosialsjåvinisme og innflytelsen av borgerlige retninger av denne typen, som er uunngåelig så lenge arbeiderklassen virker under kapitalismens forhold. Uten denne kampen, uten først å ha vunnet fullstendig seier over opportunismen innen arbeiderbevegelsen, kan det ikke bli snakk om noe proletariats diktatur."

Strategisk er det altså klart at vi må knuse opportunismen som politisk faktor. Dette er en del av den langsiktige kampen for en sosialistisk revolusjon i Norge.

De siste åra har opportunismen styrka seg i Norge, også på universitetet. I dag er det en nødvendig forutsetning at opportunismen drives tilbake, for at studentenes kamp mot monopolkapitalen og for sosialismen skal ha framgang. Det er viktig å være klar over at opportunistiske strømninger lett får forfeste blant mange

studenter på grunn av deres klassemessige bakgrunn og samfunns-
messige stilling. Som kommunister på universitetet er det en av våre
viktigste oppgaver å få flest mulig studenter til konsekvent å
stille seg på arbeiderklassens side. Det siste året har vi sett en
klar høyredreining i SV, i sak etter sak viser de seg som aktive
eller passive sabotører i den politiske kampen. Vårt svar må være
å styrke den kommunistiske bevegelsens kampberedskap mot oppor-
tunisme av alle slag, med det langsiktige mål å gjøre opportunis-
men til en mindretallsbevegelse blant studentene.

(Utdrag av forslag til beretning for Universitetet NKS, Oslo)

MØTEPLAN:

Internmøter som skal gjennomføres i fase 1 (dvs. fram til 1.mars)
er:

- Møte om kommunevalget.
- Møte om 1.mai.

Møtene skal gjennomføres i denne rekkefølge.

Møtene bør holdes som storlagsmøter med anledning både til
gruppe- og plenumsdiskusjon. Nærmere om opplegg for 1.mai-disku-
sjonen i dette nr. av bladet.

Til slutt:

Fra 1.mars er 1.mai hovedoppgave for ALLE lag!

1. MAI

Spør vi hva som egentlig er så spesielt med 1.mai, svarer enkelte kamerater omtrent slik: "En demonstrasjon som mange andre, bare litt større enn ellers". Men dette, kamerater, er å se helt bort fra det som er det helt særegne med 1.mai i forhold til andre demonstrasjoner vi mobiliserer til. 1.mai viser bredden og slagkraften til hele den progressive fronten. Sagt på en annen måte: mobiliseringa til 1.mai er en gradmåler på arbeiderklassens og det arbeidende folkets aktuelle kampkraft. Derfor er 1.mai kampdagen framfor alle andre.

Andre svarer på det samme spørsmålet: "1.mai går alle progressive i tog, for det er en god gammel tradisjon". Dette svaret er ikke mindre feilaktig enn det første. Hvem er "progressive"? Er det noe som ikke lar seg påvirke? Dessuten - tror vi egentlig at de som regner seg som progressive, kommer i toget av seg sjøl? Tvertimot, de progressive er ingen statisk masse som spontant slutter opp om klassekamptogene 1.mai av "god gammel tradisjon". Når vi kommunister har kommet godt igang med å gjenreise denne dagen som en kampdag, er det fordi vi har attt alvorlig på det politiske og organisatoriske arbeidet som er nødvendig for å kunne utvikle fronten på denne dagen til en massebevegelse. Spørsmålet blir da: hva slags politikk, hvordan organisere? Dette vil resten av denne artikkelen dreie seg om.

Hva slags politikk skal vi mobilisere på?

Hovedlinjene for Faglig 1.mai Front er de samme som i fjor, likesledes prinsippene for tilslutning osv. Toget blir et klassekamptog - klassekamp mot reaksjonen, monopolkapitalen, imperialismen og alle deres medløpere.

KAMP MOT AP/LO-LEDELSEN!

Utvilsomt vil 1.mai bli en viktig styrkeprøve for partiet og hele den kommunistiske bevegelsen. Bak oss har vi flere beinharde streikekamper som har åpnet manges øyne, også blant studentene, for AP/LO-

ledelsens åpenlyse klasseforæderi. Svært mange har vært trukket inn i kampen for sjølbestemt abort, for 50 mils fiskerigrense osv. Studentene har ført harde kamper mot PH/DH-systemet, statsbudsjettet osv. Felles for alle disse kampsakene er at de er blitt ført mot AP/LO-toppen og deres reaksjonære politikk. Mer enn noensinne er det derfor viktig at vi bygger en klar front ikke bare mot imperialismen og monopolkapitalen, men også mot deres viktigste støtter, AP/LO-ledelsen. Vi må avsløre AP-regjeringa som monovolens regjering. Vi må

Arbeiderbladet 25/1-75.

Årets 1. mai-parole klar

„Solidaritet i praktisk politikk - samling om Arbeiderpartiet“

«Solidaritet i praktisk politikk — samling om Arbeiderpartiet» blir hovedparolen for årets 1. mai-feiring. På demonstrasjonsmerket for dagen forkortes hovedparolen til «Solidaritet og samling». Dette framgår av de retningslinjer som samarbeidskomiteen mellom Landsorganisasjonen og Arbeiderpartiet nå sender ut til fagforbund, samorganisasjoner og kommunepartiene om årets feiring av dagen.

Samorganisasjonene har, i samarbeid med Arbeiderpartiets avdelinger på stedet, ledelsen av arrangementene, heter det i rundskrivet. Der de faglige organisasjoner ikke kan stå for feiringen, blir dette gjort av Arbeiderpartiets avdelinger, i samarbeid med fagforeningene. Verken Samorganisasjonene, fagforeningene eller partiavdelingene skal medvirke til såkalte «en-

hetsdemonstrasjoner», som bare vil gi uttrykk for splittelse på en dag da det framfor alt gjelder å vise samhold og solidaritet. Det skal bare være en taler ved tilstelningene. Dette forhindrer ikke innslag av ungdomsappeller, heter det.

Samarbeidskomiteen understreker at 1975 blir et meget viktig år for arbeiderbevegelsen i Norge.

Vi går til et valg som blir en styrkeprøve mellom arbeiderbevegelsen og det borgerlige Norge. Bare en samling av kreftene omkring Arbeiderpartiet kan hindre den borgerlige frammarsjen. Disse to viktige valgene bestemmer hvilken innflytelse norsk arbeiderbevegelse skal ha i lokalpolitikken og dermed på menneskenes nærmeste miljøer. Men valget vil også bestemme Arbeiderregjeringens arbeidsvilkår framover.

Det norske Arbeiderparti skal i april ha et landsmøte som blir meget betydningsfullt for partiets videre politiske virke.

Den faglige og politiske arbeiderbevegelse skal i fellesskap

tilbakevise angrepene på velferdssamfunnet og gjøre nye framstøt for å bygge solidaritets-samfunnet videre ut.

Den faglige og politiske arbeiderbevegelse vil skape en bredere politisk samling i norsk arbeiderbevegelse på den demokratiske sosialismens grunn. Samhold og solidaritet skal prege arbeid og samarbeid i bevegelsen.

Den faglige og politiske arbeiderbevegelse vil i dette året sette alle krefter inn for et bedre arbeidsmiljø, for å styrke den enkelte trygghet i fellesskapet, forme levende lokalsamfunn, trygge det ytre miljø og sikre tilgangen på ressurser.

Den faglige og politiske arbeiderbevegelse skal delta aktivt i FN's kvinneår.

vise LO-ledelsen klassesamarbeid og foræderi mot arbeidernes og det arbeidende folkets kamp. Uten en slik politikk vil vi ikke lykkes med å avsløre sosialdemokratiets klassesvik og rive folk vekk fra deres innflytelse. Mot SV's vakling og halvehengspolitik, som i denne situasjonen bare kan virke som en hemske, skal vi stille klare linjer: klassekamp mot klassesamarbeidstog!

KAMPEN MOT IMPERIALISMEN.

Faglig 1.mai Front stiller parolen: "Kamp mot all imperialisme - kamp mot supermaktene USA og Sovjet!" Kampen mot USA-imperialismen vil ikke by på noe problem for oss. Derimot vil spørsmålet om Sovjet og sosialimperialismen bli et viktig taktisk problem.

Gjennom grundige diskusjoner har ml-bevegelsen slått fast Sovjets imperialistiske karakter og nødvendigheten av å reise en bred front mot all imperialisme. Klarer vi ikke å vinne fram med vår analyse av Sovjet, vil det bli en alvorlig hemsko i arbeidet for å utvikle en sterk og omfattende kommunistisk bevegelse i Norge. Samtidig innser vi at Sovjet også truer vårt land, og at det norske folket har felles interesser med andre folk og nasjoner som sloss mot sosialimperialismen. Kampen mot sos.imp. er derfor av strategisk betydning.

I fjor reiste vi parolen: "Sovjet ut av Tsjekkoslovakia!" 1.mai. Parolen var et viktig gjennombrudd for kampen mot sosialimperialismen på denne dagen. Men det ble også avslørt gjennom diskusjoner om denne parolen at mange i vårt politiske omland ennå har illusjoner om Sovjet og kvier seg for å stemple Sovjet som imperialistisk, på lik linje med USA. Men det er også riktig å oppsummere at diskusjonene åpnet manges øyne for Sovjets imperialistiske politikk. Siden den gang har vi lagt fram mye materiale som kan dokumentere vår analyse. Diskusjonene har gått heftig langt inn i SV. Viktig er også at Norge det siste året har stått i flere konkrete konfliktsituasjoner med Sovjet (fisk, olje, Svalbard, havrett m.m.). Det er derfor mulig i år å oppnå bred oppslutning om en parole som i innhold ligger langt nærmere vår totale analyse av Sovjet enn det som var tilfellet i fjor.

Noen vil straks spørre: Er ikke tiden nå kommet for å kalle Sovjet med dets rette navn, sosialimperialistisk? Hvorfor nøye seg med begrepet "supermakt"?

Aller først - det som avgjør hva slags parole vi skal fremme, hvor nær den i innhold skal ligge opp til våre analyser, er et taktisk spørsmål. Vi må ta utgangspunkt i folks nivå på området og spørre oss selv hvor vi ønsker å trekke skillelinjene. M.a.o. hvem ønsker vi å vinne for vårt tog og hvem ønsker vi å utelukke? Erklærte tilhengere av sosialimperialismen ser vi ingen grunn til å ta hensyn til, like lite som vi kutter ut paroler mot USA for å prøve å vinne Unge Høyre for vårt tog. Så langt er sikkert alle enige. På den annen side må vi også ta hensyn til at svært mange progressive som sympatiserer med vår politikk, ennå ikke fullt ut deler vår analyse av Sovjet. Mange har ennå ikke hørt om vår analyse, men mener likevel at "det meste av det Sovjet står for, ikke er bra", uten at de dermed kan skrive under på at dette er imperialisme.

Vår taktikk må ta utgangspunkt i alle de grader av nivåer som finnes blant folk. Noen er ennå følelsesmessig knyttet til Sovjet og klarer ikke å fordøye ordet imperialistisk. Andre har uklare forestillinger om begrepet, men mener f.eks. at Sovjet av og til fører en imperialistisk politikk, men ikke alltid. Vi kan ikke forlange at folk skal dele våre analyser fullt ut for å kunne gå i tog sammen med oss.

Den parolen som er lansert, tar hensyn til dette. Den tar hensyn både til det høyere nivået blant folk flest, samtidig som den også tar hensyn til at det ennå er mye forvirring på venstresida om dette spørsmålet.

De aller fleste vil kunne slutte opp om en politikk som setter ordene Sovjet og supermakt i sammenheng. "Supermakt" er for mange på venstresida et begrep som uttrykker Sovjets (og USA's) politikk. Det er en fellesnevner som vil kunne samle flest mulig anti-imperialister om en riktig politikk. Samtidig er parolen "Kamp mot supermaktene USA og Sovjet" en parole som springer like ut av den viktigste motsigelsen i verden i dag, nemlig den mellom imperialismen og verdens folk.

Noen vil nå spørre: Hvorfor er så parolen om imperialismen satt i sammenheng med parolen om supermaktene? Hvorfor ikke dele disse to parolene?

Å dele parolen ville være en dårlig løsning. Ved å knytte dem sammen, slik som foreslått, knytter vi også supermaktene sammen med kampen mot imperialismen. Vi får presisert hva vi mener med "supermakt" i denne sammenhengen: Sovjet er ikke bare en stormakt, men er en supermakt som fører en agressiv politikk med imperialistiske trekk. Dette forutsetter parolen, og må forstås som et minimumsgrunnlag. Men det må igjen presiseres at parolen ikke forutsetter at folk må dele vår analyse, dvs. at Sovjets politikk er imperialistisk. På den annen side vil og bør vi selvsagt propagandere for vårt syn i fronten.

SV

Partiets linje 1.mai har vært å samle kreftene til venstre for høyresosialdemokratene og mot høyresosialdemokratene. Etter EEC-kampen var det en sterk stemning i arbeiderklassen for samling mot AP; samtidig som AP oppretholdt sin harde linje med hensyn til samarrangementer. Dette gjorde det mulig for oss å oppnå enhetsdemonstrasjoner med SV en lang rekke steder.

I fjor la AP om taktikken. Nå ble linja å åpne sine tog for SV ved å sløyfe partnavnet fra demonstrasjonene og la samorganisasjonene stå for arrangementene. Denne endrede taktikken skyldtes i hovedsak to forhold: For det første de stadig mer glisne rekkene i AP's egne tog. For det andre en taktikk som gikk ut på å binde SV stadig nærmere til AP's politikk. Taktikken lyktes mange steder, og ga god næring til de værste samarbeidsivrerne overfor AP i SV. Men motstanden var også hard mot SV-ledelsens linje mange steder, noe som gjorde det mulig for oss å slåss fram enheten på venstresida mot AP's politikk en lang rekke steder.

Situasjonen i år er ennå ikke avklart. AP/LO-ledelsen har nylig kjørt ut sitt opplegg for 1.mai, som i formen avviser ethvert enhets-tog med SV, som "bare vil gi uttrykk for splittelse på en dag da det framfor alt gjelder å vise samhold og solidaritet", som det heter i Arbeiderbladets utkjør. Dette kan bety at AP nå har bestemt seg for å kjøre SV hardt i samorganisasjonene og konsolidere sine egne rekker. På den annen side kjørte AP hardt ut mot enhetstog med SV i fjor og så, uten at det forhindret at AP og SV etterhvert falt hverandre om halsen en rekke steder.

SV sjøl vil ganske sikkert primært satse på samorg.tog sammen med AP som i fjor, og gå imot ethvert samarbeid med oss. I denne situasjonen ville det være både feilaktig og urealistisk å legge opp til en taktikk fra vår side som tok utgangspunkt i et mulig omfattende samarbeid mellom SV og oss. Framfor et samarbeid med oss vil SV heller satse på et eget tog, å la den påtenkte Arbeiderfront 1974 i Oslo. Den mest sannsynlige situasjonen nå er derfor en flytende situasjon kanskje helt fram til 1.mai. Muligens vil SV's 1.mai-linje ikke bli klarlagt før etter samlingskongressen i slutten av mars.

I en slik situasjon er mulighetene for forvirring store, også i våre egne rekker. For å unngå dette, må vi holde en del ting fast:

1) Vår politikk for 1.mai er klar og fastlagt uansett hva som skjer

av taktikkeri mellom AP og SV. Vi står på Faglig 1.mai Fronts plattform uansett. Uansett hva SV velger å gjøre, vil det bare bli ett klassekamptog 1.mai: Faglig 1.mai Front! Hvis SV ønsker å slutte seg til dette toget, kan de gjøre det. De vil bli invitert til det, men vi anser det som usannsynlig at et omfattende samarbeid vil komme i stand.

2) Vi skal jobbe for å trekke enkeltmedlemmer og lokallag av SV med i vår front. Det er lite sannsynlig at lokallag vil gjøre det. Derimot burde det være mulig å trekke en del medlemmer med. Taktikken her må være å diskutere politikken med dem, minne dem på at mange SV'ere gikk i våre tog i fjor, at frontens politikk ikke har endret seg osv.

Det er grunn til å være obs. på forvirring i egne rekker pga. forskjellig taktikk overfor SV i 1 mai-arbeidet og ved kommunevalget. SV's høyreutvikling siden stortingsvalget og den moderne revisjonismens frammarsj har likvidert det politiske grunnlaget for enhet mellom SV og oss i valget. De sakene som vil stå sentralt i valgkampen, synet på staten, parlamentarismen osv., er av strategisk betydning. Her er det ingen muligheter for å få til et samarbeid med SV på en riktig politikk. 1.mai derimot, vil linjene for dagskampen stå mer i brennpunktet. Her er det hvertfall muligheter til å få SV, eller mest sannsynlig, lokallag av SV til å slutte opp om en riktig politikk, dvs. klassekamplinja. Faglig 1.mai Fronts plattform er vårt minimumsgrunnlag. Vi skal jobbe for å få til et samarbeid med SV på dette grunnlaget. Klarer vi det, er det bra.

3) Uansett hvordan situasjonen utvikler seg - AP/SV-tog, egne SV-tog, muligheter for samarbeid mellom SV og oss enkelte steder - skal vi ikke vente med å danne lokale Faglig 1.mai Front'er og kjøre ut vår politikk. Spesielt må det advares mot å forsinke danninga av lokale 1.mai-komiteer for å forhandle med SV. En slik taktikk vil lamme hele mobiliseringa vår.

4) Hvis forhandlinger mellom SV og oss kommer i stand, kan forhandlingene ikke angå selve plattformen, bare lokale paroler. Dette betyr selvsagt ikke at vi ikke skal diskutere det politiske innholdet i hovedparolene våre. Men vi skal gjøre det klart at dette er vårt minimumsgrunnlag.

KUL

"Venstre"-opportunistene i KUL har markert seg med en tvers igjennom reaksjonær politikk på alle de klassekampsakene som vi ønsker å reise i forbindelse med 1.mai. Deres standpunkter er uforenlige med

Faglig 1.mai Fronts plattform. De stedene hvor det finnes ultra-"venstre"-folk bør vår taktikk være ikke å invitere dem til å delta i fronten.

Interessekampkrav og 1.mai

Hvilken vekt skal interessekampkrava ha i 1.mai-mobiliseringa? Hovedlinja vi fulgte i mobiliseringa til 1.mai ifjor, var riktig, men det ble gjort to avvik som det er viktig at vi klarer å korrigere i år:

1) Noen steder ble studentenes faglige og økonomiske krav nærmest utelatt. De kom med, men på et veldig seint tidspunkt og ble følgelig ikke brukt i mobiliseringa.

2) Andre steder, særlig på skolene, konsentrerte vi for stor oppmerksomhet om interessekampkrava i mobiliseringa.

Hvorfor er dette avvik?

FØRST LITT OM 1.MAI.

1.Mai er arbeiderklassens internasjonale kampdag og ikke hvilken som helst aksjonsdag. 1.mai er hele det arbeidende folkets kampdag. En dag hvor enheten i det arbeidende folket i kampen for dagskrava smis, samtidig som denne enhetens uforsonlige motsetning til monopolkapitalen klart markeres.

Videre peker dagen framover, på den måten at det arbeidende folkets krav bare kan gjennomføres hvis staten knuses og folket sjøltar makta. I tillegg til disse to perspektivene peker dagen på nødvendigheten av arbeiderklassens internasjonale solidaritet. Derfor står paroler som "For arbeiderklassens interesser - mot monopolenes profitt" og "Kamp mot all imperialisme - kamp mot supermaktene USA og Sovjet" sentralt denne dagen.

Hvorfor kan vi ikke mobilisere til Faglig 1.mai Fronts tog bare på f.eks. parolen "Kamp mot AP-regjeringas arbeiderfiendtlige politikk" og la være å ta opp de konkrete dagskrava?

Komintern behandler dette i en artikkel om teser om taktikken og sier: "Gennem at formulere praktiske kampforslag, gennem opfordring til kamp for alle proletariatets livsnødvendigheder må de vise de nølende, tvivlende masser, hvordan man skal kjempe, og på den måde afsløre for masserne alle de ikke-kommunistiske partiers forræderiske karakter. Kun ved at kommunisterne forstår at stille sig i spidsen for proletariatets kamp, kan de i virkeligheden vinde store masser af proletariatet for kampen om diktaturet." (Sosialismen og

Dagskravene. Forlaget Oktober, Danmark.)

Massenes dagskrav er altså utgangspunktet for propagandaen og agitasjonen om statens rolle, DNA/LO's rolle, Sovjets rolle osv. (Sitatet peker på mye mer enn dette. Bl.a. at kommunistene ikke må begrense seg til å drive propaganda og agitasjon, men også konkret må stå i spissen for massenes kamp. Men i denne forbindelsen er det nettopp sammenhengen mellom vår deltagelse i dagskampen og vår propaganda som er viktig.) Kampen for dagskrava, f.eks. studentenes kamp mot det nye utdanningssystemet, fører til at de uunnngåelig stiller seg spørsmål om hvorfor dette nye systemet kommer, hvem som tjener på det, hvem som styrer staten osv. Kommunistenes oppgave er å svare på disse spørsmåla og utifra dette gå videre i arbeidet med å heve massenes nivå.

Hvorfor er det feilaktig å begrense mobiliseringa til interessekampkrav eller å legge hovedvekten på interessekampkrava i 1.mai-mobiliseringa?

Det arbeidende folket kan aldri oppnå varige forbedringer under kapitalismen. Forståelsen for at DNA/LO-ledelsen må bekjempes, at den monopolkapitalistiske staten ikke kan tjene folkets interesser, at SV-ledelsen fører en sosialdemokratisk, dvs. en reaksjonær linje i dagskampen, osv., kan massene aldri få av seg sjøl i dagskampen. Klassebevissthet av denne typen må tilføres av kommunistene.

1.mai må stille linjene i dagskampen skarpt mot hverandre: Klassekamplinja kontra klassesamarbeidslinja (til SV og DNA) og linjene internasjonalt, med kamp mot begge supermaktene kontra støtte (DNA) til begge eller den ene (SV).

Hvis vi begrenser oss til å ta opp f.eks. den lokale avdelinga av LNL's eller FR's krav i mobiliseringa, vil ikke massenes forståelse for linjene i dagskampen og den langsiktige kampen øke, og følgelig vil vi heller ikke få framgang for disse linjene på 1.mai.

Problemet i 1.mai-mobiliseringa er ikke å få massene til å slutte opp om interessekamp-parolene, men å få de til å forstå at det bare går ett klassekamptog 1.mai. Fordi NKS i hele høst og noen uker i våres har hatt interessekampen som hovedoppgave, er det lett å gjøre avvik i retning av å konsentrere for stor oppmerksomhet om interessekamp-parolene og for lite om togets viktigste hovedparoler. Ideer om at 1.mai skal bli vårens store aksjonsdag mot det nye høyskolesystemet, at 1.mai-mobiliseringa skal brukes til å styrke vår rolle i interessekampen på skolene osv. er til stede hos ganske mange. Disse ideene er en trussel mot den riktige linja i 1.mai-mobiliseringa. Studentene skal først og fremst mobiliseres til et klassekamptog, ikke til et interessekamptog!

Det foreløpige forslaget til plattform for Faglig 1. mai-front 1975 har disse hovedparolene:

- Kamp mot AP-regjeringas arbeiderfiendtlige politikk

- For arbeiderklassens interesser - mot monopolenes profitt

- Forsvar streikeretten - styrk fagbevegelsens kampkraft

- Kamp mot all imperialisme - kamp mot supermaktene USA og Sovjet.

- Full støtte til folkenes frigjøringskamper

- Forsvar norsk sjøfærderett - nei til salg av Norge

- Vi krever 50 mils fiskerigrense nå

- For et sosialistisk Norge

FORELØPIG FORSLAG TIL PLATTFORM FOR FAGLIG 1. MAI- FRONT 1975

- bare folkets egen kamp gir seier.

- Kvinner - kjemp for egne krav

- Kamp mot statens utdanningspolitikk

- Fram for et bedre barne- og ungdomsmiljø

- Kamp mot boligdyrtia - stopp raseringa av eldre by deler.

- Langsom utvinning av olje og gass - ingen boring nord for 62. breddegrad.

- Økte bevilgninger til helse og sosialsektoren.

- Enhet norske og utenlandske arbeidere - avvis monopolkapitalens splittelsesforsøk.

- Fullle nasjonale rettigheter for det samiske folket.

- Forsvar de demokratiske rettighetene.

- Styrk den folkelige kulturen.

Faglig 1. mai-front slår fast prinsippet om reservasjonsrett. Organisasjoner og grupper som støtter en eller flere av hovedparolene - for eksempel anti-imperialistiske organisasjoner, kvinneorganisasjoner m. fl. - har anledning til å slutte seg til på grunnlag av disse parolene, uten å ta standpunkt til de øvrige. En forutsetning er også at en ikke har med paroler som står i strid med hovedgrunnlaget.

Hvordan bygge fronten

Hovedmetoden i mobiliseringa til fronten må være å benytte oss av det politiske arbeidet vi driver med ellers i året. Det siste året har vi stått oppe i mange kamper: vi har drevet streikestøtte-arbeid, ført kamp mot statens utdanningspolitikk, mot økonomisk forverring, mot kvinneundertrykking osv. Det er ved en seierrikk 1.mai det vil vise seg om vi har nådd ut til folk med politikken vår og fått oppslutning om den.

Hvis vi skal få skikkelig slagkraft og system over mobiliseringa, er det nødvendig at laga lager en plan for det videre organisatoriske arbeidet:

- 1) Første trinn i 1.mai-arbeidet er å konsolidere en kjerne av folk vi har jobbet sammen med i ulike kampsammenhenger på Faglig 1.mai Fronts plattform. Denne kjernen av folk kan sammen med lagets 1.mai-ansvarlige stå som initiativtakere til fronten på det lokale lærestedet. Best resultater gir det å invitere til et åpent møte som stifter fronten. I denne forbindelse må det sikres at frontens politikk blir diskutert - selvfølgelig også seinere i andre sammenhenger.
- 2) Lokale 1.mai-komiteer skal være dannet innen utgangen av første uke i mars. Ansvarlige for 1.mai skal ha 1.mai som hovedoppgave fra 15.februar. 1.mai-ansvarlige skal plukkes ut blant lagets ledelse. 1.mai-oppgava skal ikke delegeres bort, men er hele styrets ansvar.
- 3) Det må planlegges og utvikles metoder for hvordan mobiliseringa skal skje. Festmøter, visegrupper, kollektiv 1.maifrokost o.l. er

tiltak som kan mobilisere bra, samtidig som de gjør det mulig for folk utover våre egne rekker å delta i mobiliseringen. Alle trenger ikke å stå på stand, men kan f.eks. skrive veggaviser, dele ut løpesedler i postkasser osv.

3) Vi må fremme forslag i alle de lokale masseorganisasjoner, som f.eks. LNL, Kvinnefronten, skolesamfunn, som vi jobber i, om tilslutning til vårt tog.

4) Vi må få de lokale masseorganisasjoner til å tilslutte seg så mange av hovedparolene som mulig. F.eks. bør LNL kunne tilslutte seg parolene "Kamp mot AP-regjeringas arbeiderfiendtlige politikk" og "For arbeiderklassens interesser - mot monopolenes profitt" i tillegg til f.eks. parolen "Kamp mot statens utdanningspolitikk". Allmannamøter og skole/studentersamfunn bør tilslutte seg paroler som "Kamp mot all imperialisme - kamp mot supermaktene USA og Sovjet", "For et sosialistisk Norge - bare folkets egen kamp gir seier", osv.

5) Videre er det viktig at den lokale avdelinga av LNL, FR, skole/-studentersamfunn så tidlig som mulig tar stilling til deltagelse i Faglig 1.mai Fronts tog. Vi skal ikke begrense oss til å fremme forslag om å gå under de og de parolene, men også fremme forslag om tilslutning til toget. Dette selv om SV ennå ikke har bestemt seg for hva de kommer til å gjøre. Argumentasjonen må være at hvis det senere f.eks. blir klart at SV vil arrangere eget tog, så kan studentene da ta stilling til om de også vil tilslutte seg dette toget.

6) NKS må ikke begrense sin propaganda til togets minimumsplattform. F.eks. bør vi propagandere for vår analyse av Sovjet.

TIL DISKUSJONEN I LAGA:

De sakene som bør diskuteres er:

1) Parolen: Kamp mot all imperialisme - kamp mot supermaktene USA og Sovjet. Hvorfor kan vi ikke nøye oss med en parole som sier Sovjet ut av Tsjekko? Hvorfor bør ikke den overordna parolen hete kamp mot sosialimperialismen?

2) Taktikken overfor SV. I år skal vi ikke legge opp til lange forhandlinger med SV, men danne Faglig 1.mai Front med uavhengige og oss tidlig i semesteret. SV kan selvsagt være med i fronten, men da på frontens grunnlag. Er denne taktikken riktig?

-

Økonomikampanje til inntekt for Rød Valgallianse

NKS er blitt bedt av AKP om å delta i en begrenset økonomikampanje til inntekt for Rød Valgallianse, fram til 1.mai.

Desverre kom henvendelsen så seint at vi ikke hadde mulighet til å få kampanjen inn i vårplanen, slik den nå er satt opp.

Rød Valgallianse trenger penger raskt for å kunne komme i gang med spredning av propaganda og organisering av valgkampen så tidlig som mulig. Det at RV starter opp tidlig er noe som spesielt vil komme oss i studentforbundet til gode, fordi den viktigste delen av vår valgkamp må foregå på vårparten.

Det er satt opp en målsetning for kampanjen på 75000,- fram til 1.mai. NKS skal dekke en del av dette beløpet. (Av sikkerhetsmessige grunner kan vi ikke skrive beløpet her.)

Arbeidsutvalget har vedtatt en målsetning på kr.25,- pr. medlem. Dette er et beløp som skulle være overkommelig for alle, spesielt nå som streikestøttearbeidet ikke lenger belaster økonomien vår. Målsetninga må betraktes som et absolutt minimum for alle lag.

For at denne kampanjen ikke skal trekke i langdrag og henge over oss hele semesteret, har NKS/AU vedtatt at vår del av målsettinga skal være inne innen utgangen av 1.fase på vårplanen, d.v.s. innen 1.mars.

Kampanjen kommer til å bli offentliggjort i Klassekampen og NKS skal ha sin egen "søyle" der.

Kamerater, la oss gå i spissen for en seierrik begynnelse på valgkampen til Rød Valgallianse!!!

Kameratslig hilsen
Økonomiansvarlig.

P.S. Penga sendes til NKS, Postboks 5628, Briskeby,
Oslo 2.
Postgirokonto nr. 2 23 96 89.

Merk slippen med "RV-kampanjen".

MANGE I NKS BØR BEGYNNE Å JOBBE !

Hvordan skal vi bedømme om et ungt menneske er en revolusjonær? Hvilken målestokk skal vi bruke når det gjelder et slikt ungt menneske? Det fins bare ett kriterium, nemlig om han er villig eller ikke villig til å smelte sammen med arbeidernes og bøndenes brede masser og om han gjør det i praksis. Hvis han er villig til å gjøre dette og også faktisk gjør det, da er han en revolusjonær; hvis ikke, er han en ikke-revolusjonær eller en kontrarevolusjonær. Hvis han i dag vil slutte lag med arbeider- og bondemassene, så er han i dag en revolusjonær. Men hvis han i morgen ikke vil gjøre dette, eller går inn for å undertyke det jevne folk, da er han allerede blitt en ikke-revolusjonær eller en kontrarevolusjonær.

(Mao Tsetung: "Utviklingsretningen for ungdomsbevegelsen" sitatboka side 401 - ny utgave.)

Hva er arbeid? Arbeid er kamp. Vi har vansker å overvinne og problemer å løse på disse stedene. Vi reiser dit for å arbeide og kjempe for å overvinne disse vanskene. En god kamerat er den som er ivrigst til å reise dit hvor vanskene er størst.

(Mao Tsetung - sitatboka side 273 - ny utgave).

Hovedinnholdet i denne artikkelen ligger i denne påstanden: ET STORT ANTALL KAMERATER I STUDENTFORBUNDET VILLE GJØRE MER NYTTE SOM ARBEIDERE I INDUSTRIEN! Det er etter min mening helt galt at valg av studium og yrke ofte oppfattes som en privatsak - i virkeligheten er valg av framtidig yrke et spørsmål av stor betydning for den kommunistiske bevegelsen.

Arbeiderklassen, og spesielt industriproletariatet, er den viktigste fronten i bevegelsens kamp. Uten fast forankring i industriproletariatet, og spesielt i storindustrien, vil ikke AKP(m-l) kunne føre den norske revolusjonen til seier. Derfor er oppgaven med å styrke stillingen i industrien av avgjørende betydning. Siden AKP(m-l) ble stiftet, har partiet gjort stor framgang i arbeidet i industrien. Vi har mange faglige enheter, og mange flinke faglige kadre. Men framgangen har ikke gått raskt nok sett i forhold til de store krav kampen stiller i dag. Vi må se i øynene at så lenge vår faglige organisasjon er liten, og vi mangler folk på mange viktige steder, vil også framgangen gå forholdsvis langsomt. Partiet har stort sett behov for nye kadre i industrien.

Erfaringene viser at studenter som slutter å studere og begynner i industrien kan gjøre mye nytte for seg. Det tar sjølsagt lang tid å omstille seg til et nytt liv og nye oppgaver, og enda lengre for å bli en dyktig kommunistisk leder i industrien. Men allerede fra starten kan proletariserte studenter gjøre stor nytte - gjennom å avhjelpe den bristen på arbeidskraft som rår mange steder i de faglige avdelingene.

Det er min påstand at bevegelsen i dag har mer bruk for 10 brukbare partiavdelingskasserere i industrien enn 10 lærere, arkitekter og helse/sosialarbeidere. Mye mer bruk for dem. Hvorfor er det da så få studenter og andre intellektuelle som seg jobb i industrien? Hvorfor snakker så mange i studentforbundet om behovet for kommunistiske lærere, og så få om behovet for kommunistiske arbeidere? Hvorfor tenker vi overhodet så sjelden over: Er dette mitt studium egentlig det nyttigste jeg kunne ta meg til for kommunismen i dag?

Det er i dag faktisk slik at kamerater som er gått lei av studiene og vil begynne å jobbe, ofte blir "overtalt" av velmenende kamerater til å fortsette studiene likevel. Hva i all verden er dette for slags stil? Innbiller vi oss at det er så forbannet mye større behov for intellektuelle enn arbeidere? Er det noen som trur at den norske kommunistiske bevegelsen kommer til å ha et desperat behov for psykologer og sosiologer de nærmeste åra - et behov som vi ikke klarer å fylle?

Jeg mener det i dag er tull å snakke om "behovet for kommunistiske lærere". Vi får mange kommunistiske lærere - enten vi vil det eller ikke. Vi kan faktisk i verste fall få flere arbeidsløse kommunistiske lærere enn vi egentlig bryr oss om. (Jfr. faren for overproduksjon.) For ikke å snakke om sosiologer!

NKS kan "unnvære" mye folk.

NKS er en organisasjon i vekst, og vi har ingen mangel på folk. Sjølsagt vil vi gjerne organisere fler, og det vil vi sikkert klare. Men vi har ingen bitter mangel på folk. Vi kan avgi svært mange folk uten at det kommunistiske studentarbeidet faller sammen av den grunn, - ja, uten noen vesentlig svekking en gang.

Det vi har mangel på, er erfarne og dyktige ledere. Det kommer

mye av fortidas synder på studienes og kaderfostringas område - både av krigskommunismen og oppløsningstendensene i omdanninga omkring 73. Vi har framgang på dette området i dag, og det vokser fram atskillige nye dyktige folk. Men ennå har vi en mangel som gjør at vi ikke tåler svært stor tapping av den ledende kaderen i NKS. Men også her kan vi avgi folk.

Hva er unnskyldningene?

Jeg trur det er nødvendig å se på de unnskyldningene og begrunnelsene kamerater opererer med når de ikke ønsker å proletarisere seg. La oss begynne med den vanligste:

- "Har for stort lån - har ikke råd!" sier mange kamerater. Og det er sant at mange har svære lån. Men det er også sant at lønna i et stort antall industrijobber er jevnstor - iblant større - med det vi kan tjene som f.eks. adjunkt i skolen. For de fleste studenter er det ikke sant at økonomien og lånet er en hindring for proletarisering. (Forholdet kan være noe ugunstigere for kvinner enn menn.) Det er rimelig at kameratene ønsker å "få noe igjen" for lang studietid og mye lån, men sannheten og virkeligheten er at de ikke får stort igjen uansett om de fullfører studiene. Det er min mening at det økonomiske argumentet ikke er noe sentralt argument i denne diskusjonen. Jeg trur faktisk at denne ideen er et negativt (og ubevisst) uttrykk for ideen om at "vi studenter er privilegerte".

- "Har jeg rota så lenge, så får jeg se å bli ferdig også!" Ikke et uvanlig synspunkt, - og i og for seg aktverdig. Vi skal holde ved å fullføre de oppgavene vi har satt oss. Men likevel: Dette er ikke overordna spørsmålet om hvor vidt oppgava er riktig stilt. Det er liten grunn til å fullføre et 7-års studium bare fordi man nå en gang har gått 2 år. Svært mange av oss blir kommunister etter at vi har begynt studiene. Beslutninga om å studere er ofte tatt utfra falske ideer eller ytre press. Vi skal ikke være redde for å korrigere dersom vi innser at vi har gjort feil.

- "Interessert i faget, vil ha en interessant jobb". De fleste begynner studiet med ønsket om å skaffe seg en sikker og interessant jobb for framtida. Men er dette det kriteriet en kommunist skal legge til grunn for valg av yrke? Skal vi la oss

lede av privat "interesse" og ønsket om å "utvikle vår ånd"? Mange studenter ser på industriarbeid som "kjedelig" og "ensformig" og det er sikkert mye i det. Men det er nå en gang et faktum at arbeid stort sett ikke er "lystbetont" under kapitalismen. Vil vi virkelig forene oss med arbeiderklassen, kan vi ikke la oss lede av ønsket om en "interessant" jobb! Spørsmålet om hva som er "kjedelig" er sjølsagt også et klasse-spørsmål. Det ligger en god del småborgerlig individualisme og sjøldyrking bak ønsket om en "interessant" jobb! Og ikke mindre viktig: Det er min påstand at det også forekommer atskillig intellektuell arroganse og forakt for manuell arbeid i dette standpunktet. Det er bl.a. nettopp for å overvinne disse ideene at Kina sender alle studenter ut i industrien og på jorda. Skillet mellom intellektuelt og fysisk arbeid er en av de viktige hindringene som må oppheves under sosialismen. Så lenge skillet eksisterer er det en viktig drivkraft til utvikling av revisjonisme og tilbakevending til kapitalismen. I en kommunistisk bevegelse kan vi ikke anerkjenne berettigelsen av skillet mellom intellektuelt og fysisk arbeid. Den kommunistiske bevegelsen trenger ikke først og fremst å besette "interessante" jobber.

Det fins unntak.

Det finns kamerater som reelt har en situasjon som gjør det vanskelig å proletarisere seg. Noen har familie eller ektefelle som vil oppfatte proletariseringen som et nederlag. Slike motsigelser kan i noen fall være vanskelige å løse. Det fins også kamerater som ikke har helse til manuell arbeid. Dessuten fins det sikkert enkelte kamerater som er dyktige faglig og faktisk vil gjøre bedre nytte som kommunistiske intellektuelle og vitenskapsfolk. Men alt dette hører tross alt til unntakene.

Vanskene er ulike.

Endel studenter - spesielt folk fra borgerlig og akademisk bakgrunn - har en stil som vil gjøre det vanskeligere å gå lett inn i jobb på en industriarbeidsplass. Andre vil klare det uten vansker, og vil være bedre egnet. Men dette er problemer folk kan overvinne om de tar en kjempende og riktig

holdning til dem.

Det er også klart at unge og nye studenter lettere kan droppe studiene og proletarisere seg. (Mindre fastgrodd, mindre familie osv.)

I hovedsak: et spørsmål om klassestandpunkt.

Spørsmålet om å gå ut i industrien er først og fremst et spørsmål på klassestandpunkt. Det dreier seg om man "er villig til eller ikke villig til å smelte sammen med arbeidernes og bøndernes brede masser og om han gjør det i praksis" som formann Mao sier. Det er nødvendig at kamerater i NKS stiller seg spørsmålet alvorlig: Tjener mitt studium og min framtidige jobb den norske revolusjonen best? Eller er det noe jeg holder fast ved av bedagelighet, individualisme og gammel vane? Vi må åpent stille dette spørsmålet, og kollektivt hjelpe hverandre med å fatte riktig beslutning.

Jeg går ikke inn for å rasere den kommunistiske studentbevegelsen, eller å foreta en "sjokkproletarisering" av halvparten av NKS. Men jeg mener mange kamerater bør begynne å jobbe, og at alle må stille spørsmålet klart for oss.

I dag er det høykonjunktur pga. olja, og lettere enn noen gang å få jobb for menn. Oljesektoren åpner også viktige nye industrier der det trengs kommunister til å jobbe. Det er meget uvisst hvor lenge konjunktoren holder, og vi bør absolutt gripe dagen og starte diskusjonen allerede nå.

Er du enig i dette?

Skriv til 4. mai!

VEKK MED INDIVIDUALISMEN I SPØRSMÅLET OM FRAMTIDA!

MANGE NKS'ere UT I INDUSTRIEN!

"HALVOR"

Rekrutteringskampanjen erfaringer og ideer

4. mai har vært i kontakt med et lag på universitetet i Oslo for å høre hvordan de har rekruttert det siste semesteret.

Dette laget har også hatt diskusjoner på tiltak for å oppnå målsettinga på 50% økning innen utgangen av sommerleirene. Vi spurte om laget mener det er mulig å oppnå målsettinga, og om eventuelle ideer på tiltak framover.

4.mai: Er dere fornøyd med rekrutteringa sist semester?

L.L: Med ca.30% økning sist semester er vi stort sett fornøyd. Særlig har vi rekruttert bra på grunnfag. Arbeidet på de andre fagnivåene har gått tyngre. Men: sett i forhold til alle Rød Front-stemmene på instituttet, oppslutninga på allmannamøter og framgangen i interessekamp-arbeidet, har vi ikke vært flinke nok til å trekke omlandet vårt til NKS.

4.mai: Kan dere fortelle litt om grunnene til at rekrutteringa har gått såpass bra hittil hos dere?

L.L: Vi har ^{vært} drivende i interessekampen på instituttet, starta interessekampgruppe og vært aktive på allmannamøter. Vi var også tidlig ute med streikestøttearbeid, og har jobba jevnt på de fleste områder. Vi har markert oss bra eksternt. I interessekampen har vi klart ganske bra å markere NKS's selvstendige politikk, og ikke fått overslag i "frontisme-tendenser".

En annen viktig ting er styrkinga av masselinja eksternt. Dette har vi klart til en viss grad, noe som særlig har slått ut i bra rekruttering på grunnfag. Men mye kan gjøres enda bedre her.

Vi har praktisert metoden med å rekruttere folk som er vennlig stilt overfor kommunismen, uten krav til å ha gjennomgått sirkel på forhånd. Vi tror det er uriktig å stille store krav til teoretisk skolering for å bli medlem av NKS. Dette skjerper selvfølgelig behovet for intern kaderfostring på alle nivå.

4. mai: Hvilke feil og dårlige erfaringer har dere gjort?

L.L: Som sagt er ei god masselinje viktig for at folk skal støtte opp og bli med i NKS. Vi har ennå store feil på dette området: kantinesekterisme (dette gjelder på langt nær alle kameratene) og unnvikenhet overfor massene. Den interne masselinja og kaderfostringa er også viktig- hvor særlig de

gamle kadrene har svin på skogen.

I forbindelse med R.F.-arbeidet i høst gjorde vi en del feil som opplagt hindra rekruttering. Vi gjorde høyrefeil av typen: mobiliserte stemmer mot "Fei dem ut", mer enn for R.F. og R.F.'s politikk. Vi var også dårlige til å propagandere NKS's politikk i dette arbeidet, og gjorde typiske feil av "frontisme-karakter".

I oppsummeringa av arbeidet vårt forrige semester går svikt i kampen mot opportunisten igjen på mange områder. Høyreopportunisten (også venstreopportunisten) har klart å markere seg en del på instituttet vårt, og vi har vært for dårlige til å ta kamp på ideene som de sprer blant studentene. Det fins nok ennå studenter på vårt institutt som har problemer med å fatte forskjellen på oss og S.V. f.eks. i interessekampen.

4.mai: Mener dere målsettinga på 50% økning innen utgangen av sommerleirene er mulig å oppnå?

L.L.: Hele laget har nylig diskutert rekrutteringskampanjen. Vi tok en runde hvor vi alle tenkte gjennom folk vi kjente som stod oss nært, og fant at målsettinga er fullt ut oppnåelig. Som målsetting innen 1/3 har vi satt 30-40%.

4.mai: Kan dere si hvilke ideer dere har for rekrutteringsarbeidet, hvilke metoder som må brukes?

L.L.: Som retningslinje for arbeidet framover har vi satt opp 6 sentrale punkter:

1) Skikkelig organisering. Styret må ha fast grep om rekrutteringsbevegelsen og følge opp arbeidet til alle medlemmene.

2) Systematisk kartlegging av omlandet.

3) Tilbudet til sirkler eksternt og internt må økes.

4) Den eksterne propagandaen: stands, løpesedler, veggaviser osv. må økes.

5) Styrking og utvikling av ekstern og intern masselinje. (Kamp mot kantinesekterismen.)

6) Styrking av kampen mot all opportuniste.

Dessuten vil vi utfordre et annet lag på universitetet til sosialistisk kappestrid om hvem som først oppnår målsettinga. Denne kappestriden skal også gjelde mellom de forskjellige fagnivåene i laget.

FRAM FOR EN FRAMGANGSRIK REKRUTTERINGSKAMPANJE!

Gi en dag - aksjonen ble en stor seier!

Det er et sunhetstegn for enhver organisasjon at den klarer å utvikle et jevnt og solid økonomisk arbeid. Det er et uttrykk for entusiasme og begeistring for politikken og legger et materielt grunnlag for store framganger. For en kommunistisk organisasjon er det en absolutt forutsetning for at vi skal kunne fungere som et skikkelig redskap i klassekampen.

Vi har oppsummert store framganger for NKS, politisk og organisatorisk. Dette er framganger som også har gitt seg utslag i det økonomiske arbeidet, i løpet av den korte tida organisasjonen har bestått har vi klart å bygge et solid økonomisk fundament. Dette har muliggjort bygging av organisasjonsapparatet, innkjøp av maskiner, spredning av propaganda i et større omfang enn noen gang tidligere i studentbevegelsens historie o.s.v.

"Gi en dag"-aksjonen la grunnlaget for alt dette. Til tross for at aksjonen blei startet seint og var mangelfullt organisert, sluttet det store flertallet av medlemmene opp om den. Det må markeres som en seier for det ferske kommunistiske studentforbundet at vi så raskt har fått et fast grep om det økonomiske arbeidet.

Sjøl om hele organisasjonen har gjort en stor innsats, er det likevel relativt svære forskjeller på laga. Noen lag har gjort en rutinemessig innsamling blant medlemmene etter sommerferien, uten noen politisk diskusjon og uten å stille dristige politiske målsetninger. Andre lag derimot greip oppgaven tidlig, styret la fram forslag til målsetning for laget og fikk denne diskutert sammen med den politiske viktigheten av å nå et godt resultat. Deretter blei hele aksjonen skikkelig organisert, med ansvarlige på alle nivåer og penga blei sent raskt inn. Dette er en beundringsverdig måte å løse oppgaven på, en måte som alle lag må tilstrebe i det økonomiske arbeidet i framtida.

Vi har gjennomført en meget vellykka økonomikampanje, men det betyr sjølsagt ikke at vi nå kan vile på våre laurbær.

Klassekampen stiller stadig nye og større krav til den kommunistiske bevegelsen - også økonomisk. Dette betyr at vi også i sommer må kjøre en stor innsamlingskampanje, en kampanje som vil komme i tillegg til den innsamlinga vi nå har gående til Rød Valgallianse. Denne kampanjen kommer til å bli presentert og skikkelig begrunnet i et seinere nummer av 4.mai.

Økonomiansvarlig.

Streikestøttearbeidet: Hvorfor kom vi seint igang?

Jeg har jobba i en streikestøttekomite på universitetet i Oslo. I høst har streikestøttearbeidet endra mange studenters syn på arbeidsfolk. Intellektuelle har skjönt hvorfor arbeiderklassen er den ledende krafta i revolusjonen, at studentene framfor alt har mye å lære (ikke at vi i første rekke kan sitte på kammerset og "tilføre" arbeiderne teorier). Når arbeiderne trossa voldgiftsloven og satte til side borgerlige lover, blei det en knekk for mye legalistisk tenking på hvordan vi kan føre vår kamp. Streika stilte alskens opportunistiske forhandlings- og samarbeidslinjer i et riktig lys.

På instituttet har NKS leda arbeidet og fått økt tillit og tilslutning. Mer enn før tenker vi oss som studentorganisasjonen som er for kjempere for de framskredne arbeidernes ledende rolle på lærestedene.

Nå reiser likevel noen spørsmål seg ved arbeidet vårt som vi kan lære av neste gang:

- Hvorfor kom vi så seint igang?

Mange ville heller drive egen interessekamp. Når vi skrella vekk alle "praktiske" problemer ble det klart at vi hadde hatt ^{lengere} til student-"isolasjonisme", dvs. et småborgerlig høyreavvik som overordner studentenes interesser arbeidsfolk sin kamp. Dette kom også fram da lagsstyret vårt ikke gikk i spissen, men delegerte oppgava til nye medlemmer. Hvordan skal vi forene studenter og arbeidere uten å ta oppgjør med sånne ideer?

Hos oss leda partiet støttearbeidet, NKS deltok først ikke i ledelsen. Mange tenkte at dette var en AKP-sak. Men åssen tenker disse folka seg at NKS skal se ut? Skal det være AKP's masse-studentorganisasjon for interessekamp eller et sjølstendig kommunistisk forbund som slutter opp om AKP?

- Under streika kjørte vi en kraftig kritikk av SV for at de ikke deltok i støttearbeid. Noen sa at vi måtte være forsiktige, SV støtta tross alt streika. Angrep vi ledelsen i SV kunne bra SV'ere falle fra. Sånt er reinspikket opportunisme - ei høyrelinje som aldri kan redusere opportunistene i SV ol. til en mindretallsbevegelse uten innflytelse. Tvert om økte oppslutninga om støttearbeidet hos oss etter utkjørene, folk begynte på våre studiesirkler.

- Hos oss sto KUL for ei streikebrytersk linje. Der det var mulig, forsøkte de å splitte støttearbeidet med å kjøre fram paroler om at f.eks. kjøttarbeiderne skulle vedta ulovlig streik, at vi skulle støtte bare den "framskredne" delen av de som var i streik, - at folk skulle anerkjenne arbeiderklassens ledende rolle før de kunne bli med i støttearbeid osv. Dette blei skjerp når de angrep Rød Front for et småborgerlig støttearbeid, sidestilte RF og DKSF og delte ut løpesedler på et solidaritetsmøte som kalte AKP's støttearbeid for reaksjonært.

Noen hevda at KUL tar en del feil, men tross alt jobba med støttearbeid. Derfor måtte vi være nøkterne i våre svar.

KUL gikk hand i hand med NAF, LO-toppen og ITT i dette arbeidet! Det finnes ikke spor av progressivt i politikken deres. At de utgir seg for "kommunister" gjør det ennå viktigere å føre skånselsløs kamp mot dem og avsløre dem i massene. Enig? Det er feil som det ble gjort hos oss å gi noen som helst konsesjoner til dem "for samarbeidets skyld". Vi samarbeider med dem (og alle andre) så lenge de holder seg på ei riktig plattform. Kan vi mobilisere massene mot dem og de kjører feil, bør de ut! De - som f.eks. DKSF. Jeg tror streikestøttearbeidet viste for oss som deltok at det er dødsens viktig å ha takikken å fraksjonere og legge opp ei fast linje på hvordan borgerskapets agenter i studentbevegelsen skal tas. Til slutt - vi må ha skikkelig beredskap med ansvar i smålagsstyret som kan gå raskt ut ved neste streik el.

"Knut"

OM KOMMUNEVALGSVEDTAKET

Siden vedtaket om kommunevalget blei sendt ut i forrige nr. av 4.MAI, har det flere ganger dukka opp diskusjoner om riktigheten av å fatte et slikt vedtak nå, uten skikkelige diskusjoner i laga på forhånd. På formannskonferansen for skolene i Sør-Norge tok denne diskusjonen adskillig tid og krefter, uten at motsigelsen blei løst.

Det er viktig å presisere at det ikke hersker noen uenighet om det prinsipielle i framgangsmåten. I en organisasjon med demokratisk sentralisme er det full adgang til, av og til helt nødvendig, å fatte vedtak uten at organisasjonen har diskutert saka på forhånd. Det må være kampsoppgavene og forholda ellers som til enhver tid avgjør hvordan den demokratiske sentralismen skal praktiseres. Det motsig-

elsen dreier seg om, er hvorvidt dette vedtaket var ei korrekt til-
lemping av den dem.sentr. i NKS akkurat nå. Argumenter som taler mot
dette er:

1) NKS er en masseorganisasjon.

Det er sjølsagt at den demokratiske sentralismen må få en spesiell
tillemping på en masseorganisasjon. På den ene sida har denne orga-
nisasjonsformen til oppgave å gi organisasjonen maksimal politisk
slagkraft. På den andre sida vil vi vanskelig kunne dra full nytte
av organisasjonsformen uten at medlemsmassen har nådd et visst nivå
i politisk sjølstendighet og politisk lojalitet. Et slikt nivå vil
vi sjelden kunne oppnå i en masseorganisasjon. I NKS krever vi for
tida ikke engang at folk skal gå igjennom grunnsirkelen før de blir

medlemmer. Det eksisterer altså en motsigelse mellom sentralisme og
masseorganisering. Løsninga på motsigelsen ligger sjølsagt ikke i
forkasting av sentralismen og innføring av ultrademokrati, men vi
må ha denne motsigelsen klart for oss når vi praktiserer demokrat-
isk sentralisme i NKS. Demokratiet må sikres på en langt mer etter-
trykkelig måte enn det som er nødvendig i en organisasjon som stil-
ler strengere krav til politisk nivå hos medlemmene sine. I praksis
må dette bety at vi bare i svært skjerpa situasjoner bør gå til det
skritt å fatte viktige vedtak uten skikkelige diskusjoner i laga.
(Eks. vedtaka om streikestøttearbeidet.) Vedtaket og framgangsmåten
må dessuten begrunnes på en så konkret og skikkelig måte at de fersk-
este og mest uskolerte medlemmene blir istand til å føre kontroll
med ledelsen. Hvis disse krava ikke kan tilfredsstilles, vil det
etter min mening være umulig å gjøre NKS til en skikkelig masseorga-
nisasjon.

2) Det politiske nivået i NKS for tida.

Det har flere ganger vært oppsummert at NKS for tida er prega av at
svært mange av medlemmene har begrensa erfaringer med demokratisk
sentralisme som organisasjonsform. Rekrutteringsmetodene våre vil
sannsynligvis ikke føre til at denne situasjonen forandrer seg mye
med det første. Dette forsterker etter min mening de argumenta som
er nevnt i forrige punkt, og krever en spesiell omhyggelighet ved

tillempinga av den demokratiske sentralismen på organisasjonen vår, i alle fall så lenge denne situasjonen varer.

3) Demokratiet i NKS.

Enkelte av laga har av geografiske grunner hatt vansker med å opprettholde en stabil kontakt med sentrale NKS-organer. Dette har mange steder ført til en envegs kontakt fra ledelsen til laga. Under slike forhold vil sentralismen lett fungere bedre enn demokratiet. Særlig når ledelsen har et såpass godt grep om sentralismen som NKS-ledelsen har hatt i det siste. Årsaken til disse problema har vel dels vært kapasitetssvikt i sentrale organer, (mangel på folk som kan sikre kontakten) og dels manglende initiativ fra enkelte lokal-lag når det gjelder oppsummeringer av lagsdiskusjoner overfor sentrale organer. I alle fall har dette, sammen med de mange oppgavene vi har hatt i det siste, ført til tendenser til krigskommunisme og mangler i det demokratiske livet. Det er klart at i en situasjon hvor demokratiet i enkelte lag allerede er satt på prøve, så vil et slikt vedtak som kommunevalgsvedtaket i alle fall ikke bidra til å løse problemene. Vedtaket inneholder jo til og med et direktiv. (".. det er uforenlig med medlemskap...." osv.) Problemet løses sjølsagt ikke ved å svekke sentralismen, men ved å styrke demokratiet. Likevel må det være riktig å ta med slike problemer, når de engang eksisterer, i en analyse for å finne fram til korrekt tillemping av den demokratiske sentralismen til NKS nå. Jeg mener at disse forholda bare understreker hvor viktig det er å reservere adgangen til å fatte vedtak uten diskusjoner for svært skjærpa situasjoner, og nødvendigheten av en grundig begrunnelse for en slik framgangsmåte.

Om begrunnelsen for vedtaket (4.MAI nr.1-75) er det følgende å si:

- NKS er AKP(m-l)s studentforbund og bygger sin politikk på AKP(m-l)s politikk og andre viktige vedtak. Men dette betyr vel ikke at det blit mindre viktig for NKS å føre en sjølstendig diskusjon og fatte et sjølstendig vedtak i saker som AKP(m-l) allerede har ferdigbehandla? Å gjøre det til et prinsipp, er etter min mening ei farlig linje.

- Det andre argumentet for den framgangsmåten som er brukt, er at det var nødvendig med et klart vedtak allerede nå, og at den planlagte diskusjonene før jul måtte nedprioriteres pga. streikestøttearbeidet. Jeg er ikke uenig i omprioriteringa, men jeg har enda ikke forstått hvordan vi kan vinne tid ved å fatte dette vedtaket uten diskusjoner. I laga rundt omkring vil vi i alle fall ikke være istand til å sette

vedtaket ut i livet før vi har hatt grundige diskusjoner og konsolidert oss på den linja som er lagt opp. Dette vil ta minst like lang tid som det ville tatt å diskutere et forslag til vedtak. Mange steder vil diskusjonen kanskje bli vanskeligere, fordi det vil dukke opp motsigelser omkring prinsippene for den dem. sentr. i tillegg. (En diskusjon som er bra i seg sjøl, men som ihvertfall ikke framskynder iverksettinga av vedtaket.) Dessuten er det godt over et halvt år til valget. Sannsynligvis vil diskusjonen om innholdet i vedtaket gå greit, slik at det ikke ville tatt så lang tid før et vedtak kunne fattes. Dersom denne diskusjonen ikke går greit, er det desto mer betenkelig at vedtaket er fatta.

Til slutt:

Jeg er enig i innholdet i vedtaket, og jeg mener ikke at denne kritikken peker på alvorlige feil. Men den diskusjonen som er oppstått, tyder på at vi ikke har løst de motsigelsene som ble reist under omdanningsdiskusjonene for et år siden, om tilkempinga av den dem. sentr. på en masseorganisasjon som NKS.

STYRK DEMOKRATIET - BEKJEMP TENDENSER TIL KRIGSKOMMUNISME!
GJØR NKS TIL EN MASSEORGANISASJON!

"Stein", Ås.

SVAR TIL STEIN

Det virker som om du mener at diskusjonene i NKS om kommunevalget vil være mer demokratisk uten vedtaket enn med vedtaket. Denne problemstillinga er jeg uenig i, for hvilket demokrati er det du argumenterer så varmt for? Så vidt jeg kan begripe, er det et formaldemokrati. Jeg antar at du er enig i at linja vår for kommunevalget ikke under noen omstendighet kunne få et annet innhold enn det vedtaket streker opp. Følgen av argumentasjonen din er at det er svært viktig for medlemmene at de rent formelt har rett til å endre linja for kommunevalget (late som om linja kan bli en annen). Utgangspunktet for den argumentasjonen du bruker, er det enkelte individ og ikke arbeiderklassens interesser. Vedtaket føles som en trussel mot den enkeltes integritet. Vi intellektuelle er oppdratt

til å sette høyt ulike borgerlige friheter, med den følge at vi ofte anser disse "frihetene" i seg sjøl for å være et gode.

Konsekvensen av ditt standpunkt blir ultrademokrati, som er en trussel mot enhver kommunistisk organisasjons kampdyktighet. I dette tilfellet ville det konkret betydd ett av to: Enten at organisasjonen ikke kunne tatt forberedende tiltak for valgkampen før etter 1.mars, og det ville betydd at vi sto dårligere rusta til valgkampinnspurten enn det vi kommer til å gjøre. (Det forberedende arbeidet har allerede begynt.) Eller at ledelsen i NKS i tida framover til det ble fatta et vedtak måtte handle illegalt, på den måten at de nødvendige tiltaka ble tatt som om det var fatta vedtak. Illegalsitet i det interne partiarbeidet er en farlig trussel mot den demokratiske sentralismen, og en trussel mot NKS som kamporganisasjon. Begge disse to alternativene ville ført til en svekkelse av NKS.

Videre vil den linja du står for i tillempeinga av den demokratiske sentralismen i NKS, føre til alvorlig svekkelse av NKS. Du hevder at du er for den demokratiske sentralismen. Men på meg synes det som om du er for at den skal være begrensa til særlig skjerpa forhold, dvs. skal gjelde for unntakene, og spørsmålet blir da om du egentlig er for den demokratiske sentralismen?

Ett av argumententene dine mot vedtaket er at forståelsen for den demokratiske sentralismen er dårlig blant medlemmene, særlig blant nye. Dette er vel å kapitulere for de feilaktige ideene disse folk har. Det må både fattes vedtak som gjør NKS til en bedre kamporganisasjon (og gjerne vedtak som sier klart hva vedtaket innebærer for medlemmene, som dette) og tas diskusjon med de som har ei feilaktig linje i spørsmålet. I tråd med dette tror jeg at et vedtak av det slaget som sentralstyret nå har fatta, som helt klart sier hva linja betyr for hvert enkelt medlem, bidrar til å styrke diskusjonene i laga. Hvis folk er uenig i deler eller hele linja på spørsmålet, vil disse uenighetene komme klarere fram når diskusjonen tar utgangspunkt i et slikt vedtak, enn om det ikke gjorde det.

Pga. tidsnød fikk jeg bare kort tatt opp visse punkter i innlegget til "Stin". Diskusjonen er så viktig at jeg synes den bør fortsette i neste nr. av 4.MAI, og jeg utfordrer hermed andre i organisasjonen som enten er enig med meg eller med "Stein" til å skrive.

Hilsen "Åse", Oslo.

=====

HVA SKAL VI GJØRE MED KVINNEKAMPEN?

=====

Den vårplanen som ble lagt fram i forrige nr. av avisa sier ingenting om dette. Vi er ikke uenig i vårplanen, men savner en prioritering mellom de underordna oppgavene, f.eks. arbeidet i Kvinnefronten.

Videre ønsker vi å få endra på tidspunktet for IK-aksjonsuka (10-16. mars). Den kommer rett etter kvinnedagen 8.mars, og det er verken kvinnedagen eller aksjonsuka tjent med. Ettersom ml-bevegelsen vanskelig kan klare å få flytta på kvinnedagen, foreslår vi at IK-uka blir flytta én uke.

To jenter i Oslo.

[illegible]

STEMME SV?

I sitt innlegg om å stemme SV på de stedene der RV ikke stiller ved høstens kommunevalg, står "Gunnar" fra HF/Oslo etter min mening på ei feilaktig linje. Det er i hovedsak to grunner for dette:

Før det første ser han ikke at statens klassekarakterer også får uttrykk gjennom de parlamentariske institusjonene. Det er ikke slik at storting, fylkesting og kommunestyre er hevet over klassemetsetningene i Norge! Tvert om, de er en del av monopolkapitalens midler til å herske over arbeiderklassen og dens allierte. Deres hovedfunksjon er å legitimere klasseskildringen gjennom forskjellige vedtak, være "sandpåstrøings-organer" før en politikk diktert ut i fra kapitalens, og ikke folkets behov. Disse organene er ikke tilfeldig utvikla, uavhengig av historia og klassemetsetningene. Monopolkap.s stat har med nødvendighet utvikla dem før å dekke til hovedmotsigelsen mellom arbeiderklassen og deres allierte, og monopolbergerskapet. Gjennom dette har monopolkapitalen og deres allierte i alle de små- og sterbergerlige partiene, med DNA i spissen, klart å skape en parlamentarisk illusjon om at vi lever i et klasseløst samfunn, der alles interesser kan representeres gjennom deltakelse i valg til parlamentariske institusjoner. - Denne illusjonen blir det etter min mening vår viktigste oppgave å knuse gjennom den forestående valgkampen.

Før det andre: spørsmålet om å stemme SV. Er det slik at SV tilhører venstresida? Jeg mener nei.

SV har ei reformistisk analyse av staten og statsmakta
hvor de konkluderer med at statsapparatet kan vinnes nettopp

gjennom de parlamentariske institusjonene. De glemmer helt at statsmakta i siste instans hviler på veldsapparatet: hær og politi. Monopolkapitalen vil aldri bøye seg før ei valgunne!

SV har sabotert klassekampen i høst. Deres forsøk på å føre streikekampene inn i såkalt "ansvarlige" baner har vært alverlige trusler mot arbeiderklassens kampkraft. Denne kapitulasjonslinja er ei dødslinje som er en kopi av hva DNA har stått for i over førti år, og som SV legger opp til, for å bli en samarbeidspartner til DNA.

SV er under alverlig innflytelse av NKP og tar følgelig klart stilling for den fascistiske supermakta Sovjet, som også er ei imperialistisk trussel mot Norge. Å gi ei stemme til et parti som stilltiende godkjenner at Sovjet går imot ei utviding av den norske fiskerigrensa, og driver revdrift utafor kysten; det er ikke å gi ei stemme til et sosialistisk parti!

Sjølsgat finnes det bra progressive SV-medlemmer og -sympatisører, men før det første er den gruppa klart i mindretall (husk hvor stor oppslutning Kalheim fikk om 1. mai-opplegget etter han hadde hatt møte på Blindern), og før det andre vil ei stemme til SV-lekalt bli oppfatta som ei støtte til SV-sentralt, og den venstre-sosialdemokratiske linja de legger opp til.

Vår oppgave ved valget til høsten må nettopp være å avsløre SVs klassesamarbeidslinje, deres "venstre i form - høyre i innhald." Dette gjør vi i hovedsak ved å både fremme parolen om boykott og å oppfordre til å stemme RV. Vi må kjempe for vår analyse av staten og de parlamentariske institusjonene. Å oppfordre til å stemme SV er det samme som å oppfordre til klassesamarbeid!

"Rear"

Redaksjonen vil oppfordre andre med ei mening om SV og kommunevalget til å skrive til 4. mai.

Homofilidebatten:

ANALYSE MOTSIGELSENE.

Ulf sier i november-nr. av 4.MAI, at det eksisterer en motsigelse innen bevegelsen på spørsmålet om å diskutere årsakene til homofili. Diskusjonen hitti' bekrefter denne motsigelsen. Mitt inntrykk er at de homofile sjøl (de som har deltatt i debatten) har en sterk tendens til å undervurdere og unnvike spørsmål om årsakene til homofili. Jeg mener at de med dette gjør en alvorlig politisk feil, og jeg skal prøve å begrunne hvorfor

Mao tse Tung sier: "Vi står overfor to slags sosiale motsigelser, nemlig motsigelsene mellom oss og fienden og motsigelsene i folket selv. Disse to slags motsigelser er i sitt vesen helt ulike".

Mao sier videre at motsigelsene innen folkets rekke er ikke-antagonistiske, og at kvalitativt forskjellige motsigelser bare kan løses med kvalitativt forskjellige metoder. Det siste er "et prinsipp som marxist-leninister må overholde strengt".

På sommerleirdiskusjonen (Østlandet) i år ble årsaksdiskusjonen om homofili avfeid på en (etter min mening) ukameratslig og til dels sekterisk måte. En veggavis med "Hvorfor er du heterofil? - Hvordan gjør du det?" etc. ble smelt opp som svar på de progressive og sunne spørsmål om hvorfor og hvordan (da i betydninga hvordan undertrykkes homofile).

Jeg gjentar at dette er progressive spørsmål. Det er bra at folk spør hvorfor og hvordan når de står overfor saker de ikke skjønner. Derfor er det viktig at vi som kommunister oppmuntrer og går i spissen for å svare på spørsmålene slik de virkelig er, svar som kan løse problemene og gi folk et bedre utgangspunkt for å skjønne tingenes egentlige vesen.

Lars skriver i desember-nr. (og andre som unnviker årsaksdiskusjonen på dette spørsmålet) har rett i at det ofte ligger en undertrykkende holdning bak spørsmål om homofili. Men Lars må analysere de særegenhetene som til enhver tid finnes i denne spørrende holdninga. På sommerleirene f.eks. befant Lars seg blant folk som støtter de homofiles kamp mot undertrykking i dagens samfunn. Vi spør ikke etter årsakene til homofili for å avlede deres kamp, eller for å slippe å gi dere støtte. Vi spør fordi vi vet lite om homofili, vi vet lite konkret om undertrykkinga, vi vet lite om hva det vil si å være homofil (også den seksuelle sida).

Lars sier at motspørsmål som "hvordan er det å være heterofil" - "hvordan gjør dere det" (veggavis på sommerleiren) ofte blir oppfatta som en provokasjon, fordi heterofi'i jo er "naturlig". Det er riktig at slike spørsmål fungerer provokatorisk, og hvorfor det? Jo, fordi en på et ærlig og kameratslig spørsmål får et slag i ansiktet til svar! Denne holdninga fra dere homofile er farlig, dere løser motsigelsene med feilaktig metode, fordi dere ikke har analysert karakteren av denne motsigelsen. Dette er farlig fordi det splitter opp enheten mellom folk som ønsker å kjempe mot all undertrykking, også undertrykking av homofile!

Derfor: Gi kameratslig svar på kameratslig spørsmål!

La enheten i den kommunistiske bevegelsen være utgangspunktet for diskusjonen!